

Een Schot, Een Kogel, Verschroeide Aarde

In dit verhaal volgen we Peter vermanen, een latere verzetsheld. Hij ligt plat op zijn buik en kijkt door de grassprietten heen hoe lange collones het bezette land overspoelen.

De letters Krupp ziet hij op vrijwel alles wat "wapen" heet. De haat tegen de bezetting maakt zich meester van hem en hij besluit dat hij in het verzet moet gaan om zich te weren tegen de vijand.

Zodra hij zijn dorp Haaksbergen binnen rijdt met zijn fiets is het eerste wat hij ziet een zwart hemd die de NSB krant staat aan te prijzen. Hij balt zijn vuisten zijn knokkels worden wit van krachtsinspanning maar hij beheerst zich.

Een paar dagen later ziet hij dat over zijn dorp een soort romneyloodsen die met drie motoren in de richting van de Nederlandse kust vliegen, vol met parachutisten.

Die gaan bij de Moerdijkbruggen de strijd aan met het verzwakte Nederlandse leger.

Alle mannen tussen 16 en 65 moeten zich melden voor de ARBEIDSEINSATZ aan de andere kant van de Duitse grens.

"Werken voor de moffen dat doe ik niet dat doe ik nooit" en Peter besluit zich aan te sluiten bij de ondergrondse verzets beweging.

Hij doet er alles aan om de vijand te dwarsbomen en tegen elke prijs.

Dit door Samson Spin geschreven verhaal is opgedragen aan de uiterst jonge helden die de moed hadden "Nee" te zeggen tegen de grote overmacht van de Duitse bezetter.

Oorlog is niet leuk oorlog is het ergste wat mensen bedacht hebben.

Samson Spin; Dichter bij de oorlog komt je niet.

**Een Schot, Een Kogel,
Verschroeide Aarde**

Samson Spin

Colofon

Uitgeverij Sapakara
Copyright © 2017 Samson Spin
Eerste druk: oktober 2017
Auteur: Samson Spin
Omslag: fabster
Binnenwerk: fabster

ISBN 9789402168242
NUR 689 – Oorlog en Vrede

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, door middel van druk, fotokopieën, geautomatiseerde gegevensbestanden of op welke andere wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1; DE DAG DAT DE OORLOG BEGINT.....	7
HOOFDSTUK 2; LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT	18
HOOFDSTUK 3; DE ONVERWACHTE MOORD.....	38
HOOFDSTUK 4; OVERSPEL.....	57
HOOFDSTUK 5; LIEFDE OP HET EERSTE GEZICHT	75
HOOFDSTUK 6; ONDERDUIKERS EN VLUCHTELINGEN ..	87
HOOFDSTUK 7; MISSIE VERSCHROEIDE AARDE.....	101
HOOFDSTUK 8; VOORBEDACHTE RADE	117
HOOFDSTUK 9; DE BOMMENWERPERS	135
HOOFDSTUK 10; WRAAK	151
HOOFDSTUK 11; BRUG EXECUTIE	169
HOOFDSTUK 12; DE AFREKENING EN BEVRIJDING	188

Hoofdstuk 1; De dag dat de oorlog begint

Hij ligt met zijn neus in het gras en ziet op nog geen kilometer afstand voor hem zwaar bewapende Duitse soldaten in grijze uniformen. Ze trekken voorbij over de slechte wegen die in dit land- en tuinbouwgebied zijn. De grote wegen zijn noordelijker en zuidelijker van hier. We hebben het over Peter Vermanen, 24 jaar oud en het is precies vier dagen voor de aanvang van de invasie van Nederland.

Aan de Nederlandse kant trekken de slecht bewapende groepen soldaten samen. In de wetenschap dat ze niet alleen heel slecht bewapend zijn, maar ook slecht te eten krijgen. Alles maar dan ook alles slaat nergens op en de mannen beginnen te morren. Ze lopen wacht omdat ze moeten... ze zijn bang omdat ze weten dat ze straks worden overlopen door een machtige vijand die gehakt, nee filet americain van ze gaat maken en ze in de pan gaat hakken. Iedere soldaat weet, en elke soldaat voelt de angst zo erg dat hij diarree en hoofdpijn heeft. Hij slaapt niet van pure angst. Het Nederlandse leger is in abominabele toestand. De kanonnen zijn van de eerste wereldoorlog. De tanks, die hebben ze niet eens, een paar vliegtuigen. Wat de regering had kunnen zien aankomen vanaf 1936 tot nu was al bekend. Zo bekend dat de regering met de koningin gevlucht is naar Londen, waar ze tunnels hebben tot tien meter onder de grond en waar het goed schuilen is. Minstens vier jaar heeft men dit zien aankomen... niets maar dan ook niets heeft men ondernomen het tij te keren. Nu is het zover... de vijand staat voor de deur. Niet met een paar soldaatjes, nee hele legers staan klaar om dit Nederland binnen te vallen en het is algemeen bekend dat de oorlog elk moment uit kan breken. Er gaan zelfs geruchten dat de nieuwe prins die met Prinses Juliana samen is, geprobeerd heeft om van Nederland een soort provincie van Nazi Duitsland te maken, maar daar wil de Führer, want zo noemen ze de grote baas, niets van weten. Wel mocht het

leger zich zonder een schot te lossen overgeven en zou Nederland een deel van Duitsland worden. Dat idee was ook aan de Belgen en de neutrale Luxemburgers voorgesteld. Die landen weigerden daarin mee te gaan en zo kwam deze dag... de dag dat de oorlog elk moment uit zou kunnen breken.

Peter ligt op zijn buik en kijkt naar de andere kant van wat nu nog de grens is en huivert. Het is al bekend dat de mannen van 15 tot 65 zich zullen moeten aanmelden voor hand en span diensten aan de Duitsers. Doe je het vrijwillig dan krijg je goed loon en alle faciliteiten die het vijandschap met zich meebrengt. NSDAP-ers krijgen voorrang in alles omdat ze al vijf jaar trouw aan de Duitsers zijn en het Nazisme aanhangen zoals Hitler dat preekt. Juist die groep Nederlanders zijn de aller gevaarlijkste omdat die elke Duitse tegenstander zullen verraden tegen premies die er niet om liegen. Het is allemaal bekend en geen mens die iets ondernomen heeft, alleen de regering is hem gesmeerd omdat men angst heeft dat men het land niet meer zou kunnen besturen. Nou, dat gaat ook niet vanuit het buitenland dus het is puur laf gedrag van de toenmalige bestuurders. De oorlog staat op het punt van beginnen en nu is die dag aangebroken en Peter ligt in het gras. Hij ziet op afstand dat er nu ook tanks bij gekomen zijn aan Duitse zijde van de grens. De Nederlanders poetsen de lopen van hun prehistorische kanonnen met levensgevaarlijke munitie. Op alle kisten, alle lopen, elk stuk mortier staan de vijf lievelingsletters van Adolf Hitler. Het woord Krupp staat op elk onderdeel dat ook maar iets met deze oorlog te maken heeft. Van het prikkeldraad om hun zogenaamde concentratie kampen waar ze homo's, Jehova getuigen, joden en andere tegenstanders opsluiten tot alle metalen prijken de drie in elkaar grijpende cirkels met daaronder de trotse letters KRUPP. Alfried Krupp, financier en fabrikant van het hele oorlogsplan heeft in de voorgaande jaren ook het Nederlandse leger voorzien van allerlei oorlogstuig. Daar werd hij goed voor betaald... zo goed dat nu de oorlog dreigde, deze wel eens met ons eigen geld betaald zou kunnen

worden want begin jaren dertig heeft Nederland alle overtollige, lees ouderwetse bende van de Duitsers mogen kopen. Want die mochten toch geen leger meer volgens het verdrag van 1918. Peter kijkt hoe de vlag gehesen wordt en de soldaten de rechterarm strekken en in koor, 'Sieg Heil' roepen. Als hij een paar dagen later weer op de zelfde plek ligt en naar het oosten kijkt ziet hij dat alle leger delen weggehaald zijn en alles nu aan de rand van het bos staat opgesteld. Beetje uit het gezicht zal ik maar zeggen.

Opeens schrikt hij, want dan klinkt het sein Vuur. Er klinken tientallen kanonnen die het vuur openen in de richting van Enschede en Hengelo. Waar slaat dat op, die plaatsen worden bewoond en er zijn allerlei fabrieken die stoffen voor van alles produceren, ook voor de uniformen waar de Duitsers zo trots op zijn. Dit is een oorlog die er alleen maar is om mensen uit te roeien, legitiem te moorden. Een ander motief is niet denkbaar.

'Ik moet hier weg,' zegt Peter tegen zichzelf. Hij sluipt door het hoge riet en gras naar de rand van het veld terwijl de mortieren over hem heen gieren. De oorlog is daar, denk hij, en hij voelt zich opgelucht.

'Ik laat mij niet pakken maar ik blijf ook niet hier waar ze mij als persoon kennen. Ik wil hier weg, en ik weet dat overal straks de oorlog zal zijn, maar ik zal mij weren. Ik laat mij niet overlopen al komen ze met tienduizend man, ik doe het niet.'

Hij pakt zijn fiets en rijdt naar Haaksbergen. Daar slaan de bommen nu ook in op onschuldige. Alleen de bruinhemden van de NSDAP staan lachend te kijken. Vijf jaar lang zijn ze uitgelachen, uitgejouwd, geslagen en in elkaar getrapt. Nu zijn zij aan de beurt, dit is hun dag. De bevrijder in de vorm van Adolf Hitler komt hen bevrijden want voor hen geldt de gedachte; Godzijdank is het oorlog. Nu mogen zij met de scepter zwaaien en worden ze de baas in dit land. Hoewel ze ver in de minderheid zijn, zijn ze levensgevaarlijk omdat ze trouw hebben gezworen aan de Führer. Als Peter het stadje inrijdt ziet hij zijn eerste NSB-er. Hij staat in dit bombardement gewoon de krant te verkopen, of liever aan te

prijzen. Hij kent de jongen niet maar hij weet dat die soort heel gevaarlijk gaat worden de komende tijd. Als de oorlog een paar dagen gaande is komen er opeens een soort vliegende Romneyloosden over. Geen tientallen, maar honderden driemotorige vliegtuigen die eruitzien als vliegende wasborden. Ze gaan pal naar het westen, want Hitler heeft besloten de stad Rotterdam te bezetten. Om zo de toegangshaven van West Europa in handen te hebben, maar dat gaat niet als vanzelf. Hij stuurde eerst een zeer grote groep oorlogszuchtige soldaten naar de Moerdijk. Hij vraagt dan eenmaal aan de Nederlandse regering, die zich in Londen bevindt, de vijandelijkheden tegen zijn leger te staken. Ze geven geen antwoord voor de tijd die hij hen gaf en bombardeert het hart van de stad helemaal plat met honderden doden tot gevolg. Pas nadat de stad is uitgebrand en de doden geteld zijn stoppen de vijandelijkheden. Het Nederlandse leger met al zijn ouderwetse wapens geeft zich over aan de legers van Adolf Hitler die binnen een week zijn Reich heeft uitgebreid. Daarin valt nu Holland en ook België ten slachtoffer van deze dictator. In Den Haag komt een nieuwe militaire regering met aan het hoofd Seyss-Inquart. Daarmee is de oorlog afgelopen en kan het leven weer zijn aanvang nemen.

Overall komen plakaten op wanden en muren dat mannen tussen de 15 en 65 zich moeten melden voor arbeitseinsatz. De Joden moeten zich ook melden, maar dat is hoofdzakelijk in Amsterdam omdat die bevolkingsgroep zich hoofdzakelijk in Amsterdam bevindt. Het lijkt allemaal niet veel voor te stellen die oorlog, maar in de omgeving van de Grebbeberg worden nu de doden geteld en begraven. Het is hoog gelegen land daar, maar de tranenvloed van de getroffenen is zo erg dat er wel een meer van tranen zou kunnen ontstaan uit puur verdriet, uit pure wanhoop. Vaders en ook moeders die hun kind verloren plegen uit pure waanzin zelfmoord. Ze verdrinken in hun verdriet, nooit was Nederland zo getroffen als bij deze onnodige veldslag. In Rotterdam woeden de branden nog en de rook is tot vele kilometers afstand te zien. De oorlog is afgelopen maar er is een groep waar onze Peter

toch deel van gaat uit maken die het niet pikt dat 'die verrekte rotmoffen' ons mooie Nederland inpikken.

De datum waar we over schrijven in dit verhaal begint op 1 juni 1940. Peter is dan 24 jaar en hij heeft nog niemand verloren in de strijd maar hij voelt dat hij alles kwijt is. Een vijandig land heeft heel Nederland geannexeerd en ook de vriendelijke Belgen hebben hetzelfde lot moeten ondergaan. Peter fietst door het heuvelland onder Haaksbergen waar hij woonde. Zelfs hier zijn huizen vernield door de vijand of door de Nsb-ers. Die durven nu opeens alles want ze vinden zich gesteund door het machtige Duitse leger. Hun zijn alom vertegenwoordigd en in elk dorp vind je er zeker een stuk of zes die onderdak krijgen bij hun soortgenoten. De Nederlandse NSB die gelieerd is aan de Duitse NSDAP de club die Hitler groot maakte.

'Ik moet verdomme wat doen maar ik weet niet wat. Ik ga me niet melden voor de arbeidsdienst in Moffrika nooit niet, ik sterf nog liever.'

Hij is zo van de kook door die oorlog dat hij in zichzelf aan het praten is. Hij betrapt zich erop dat hij bang is omdat hij steeds om zich heen kijkt. Ook al is de oorlog nog maar net in Nederland neergestreken, de soldaten pakken elke man die ze aantreffen op openbare wegen, thuis of waar dan ook op. De waarschuwingen hangen dan ook aan elke boom. Op elk aanplak biljet staat, 'Meldplicht voor elke man van 15 tot 65 voor arbeidsinzet in de Duitse landen. Op vluchten staat den doodstraf.'

'Dan maar een kogel in mijn rug, of van mijn part in mijn kop. Ik ga ze uit de weg, maar moet even verzinnen hoe.'

Hij is gewoon een normale Nederlander, zijn vader is de slager van de gemeente Haaksbergen. Naast de slagerij heeft hij ook nog een speciale slachterij waar noodslachtingen gedaan worden. Hij is dus wel wat gewend wat betreft de dood, maar er schijnen zoveel doden te zijn in de slag om Holland dat geen begraafplaats groot genoeg is om ze te bergen. Daarom worden ze op speciaal daarvoor door de Duitsers aangewezen plaatsen in massagraven geborgen. De

Duitse soldaten die hier sneuvelden gaan met speciaal transport terug naar die heimat. De enige krant die van de Duitsers mag verschijnen is de Telegraaf die altijd bij de sigarenboer in de etalage ligt. Daarop ziet hij dat een Bulldozer een groot graf maakt, waar de grote groep soldaten in begraven moet worden. Op die foto staan ook een paar Duitsers die aanwijzingen geven aan een andere shovel, die de lijken in het grote gat kiept. Hij moet bijna kotsen als hij de foto goed bekijkt en de tekst die er onder staat leest; ‘Deze mannen hoefden niet te sneuvelen. Uw regering in ballingschap heeft dit op haar geweten. De Führer heeft nog gevraagd om een vreedzame oplossing maar u wilde dat niet, zie hier het gevolg UW MASSAGRAF!’ Kotsmisselijk wendt hij zijn hoofd af en hij zweert bij alles wat hem heilig is wraak. Hij durft niet langs zijn eigen huis want ook zijn eigen vader en moeder zijn al sinds 1935 lid van de NSB. Zijn vader staat ook vaak op de hoek bij de kerk het lijfblad van de NSB aan te prijzen.

‘Straks stuurt die oude klootzak mij ook voor de arbeidsinzet naar Moffrika. Nou ik vermoord hem nog eerder... ik wil zijn wie ik ben, een goede vaderlander en geen landverrader.’ Het begint zachtjes te regenen als hij het stadje uit fietst. Hij gaat langs een zandweg omdat hij geen Duitsers wil tegenkomen. De regen komt nu met bakken uit de hemel maar het deert hem niet. Hij rijdt en rijdt tot hij zijn agressie langzaam kwijt raakt en weer normaal kan denken. Maar hij realiseert zich dan dat hij bijna 20 kilometer gereden heeft, vechtend tegen de wind, vechtend tegen zichzelf.

‘Waar ben ik in Godsnaam beland?’ vraagt hij zich af. Hij kijkt om zich heen en heeft geen idee waar hij nu is. Er is geen oorlog waar hij staat want hij staat midden in een donker en erg verlaten bos. Zo te zien en te voelen staan er alleen maar donkere naaldbomen en het ruikt er naar hars en aarde. Hij kijkt heel goed om zich heen en voelt in zijn broekzak of hij zijn horloge niet verloren is in de dollemansrit. Die was eigenlijk alleen maar nodig om zijn kwaadheid van zich af te fietsen, wat overigens gelukt lijkt. De avond begint te vallen en het horloge geeft aan dat het

negen uur is. Hij is nu al een uur in overtreding want de avond klok geldt. Dat betekent dat elke Nederlander die niet lid is van de partij binnen de muren van zijn huis moet blijven. Elke Nederlander heeft huisarrest en dient aangehouden te worden na acht uur 's avonds. Zonder NSB lidmaatschap kon het je in het ergste geval je leven kosten maar je werd sowieso opgepakt en vastgezet voor verhoor. 'Ik kan verdomme niet meer terug... het is te laat. Waar ben ik verdomme.'

Peter kijkt naar waar de zon ondergaat en hij weet dat daar het westen is. Dus is daar het oosten, daar het noorden en daar het zuiden. Hij tekent met een stokje een windroos in de hoop dat hij zou kunnen bedenken waar hij is maar daar is dan ook alles mee gezegd, hij weet het niet.

'Als ik nog maar op Nederlands grondgebied ben... ik weet het eerlijk niet.' Weer praat hij tegen zichzelf. Peter voelt paniek op komen, angst voor wat hij kan tegenkomen in dit donkere bos. Eigenlijk niemand en hij haalt opgelucht adem. Hij kijkt nog eens goed om zich heen. Hij ziet in de verte, diep in het bos een iets verlichte plek waar een soort boshut lijkt te staan. Daar loopt hij heen met de fiets over zijn schouder, omdat het lijkt dat er geen pad naar de hut is. Daar aangekomen doet hij de deur voorzichtig open. Hij ziet dat er niemand binnen is en de hut verlaten is. Er staan wel een paar conservenblikken in het kleine kastje en hij maakt er een open waar doperwten opstaat. De blikopener vindt hij in het aanrechtkastje waar hij ook een vlijmscherp vleesmes vindt.

'Ik blijf vannacht hier.' besluit hij, en hij doet zijn fiets naar binnen. Zijn kleren zijn bijna droog maar hij besluit ze uit te trekken om ze goed te laten drogen. Die nacht slaapt hij als een roos op een bed van oude strozakken. Hier is hij tenminste één nacht veilig, en daarom slaapt hij die nacht zo goed. De volgende morgen wordt hij met een ruk wakker, want er staan opeens twee woest uitzierende kerels in de hut naast de plek waar hij lag te slapen en er drukt een groot mes op zijn strot.

‘Wat kom jij hier doen!’ roept de man die er woest uitziet. Hij heeft een baard en stinkt een uur in de wind uit zijn mond. Ook uit de rest van zijn vervuilde lijf. In zijn gezicht heeft hij weinig menselijks. Met een stem die nu klinkt als het grommen van een leeuw, zegt de man;

‘Ben je van de NSB ja of nee, en ik zou maar goed nadenken want als je het verkeerde antwoord geeft snij ik hier je kop af, begrepen!’

Peter knikt en krijgt eindelijk de kans om iets te zeggen omdat de man die er werkelijk monsterlijk uit ziet zijn mes op zijn keel iets lossers laat.

Hij weet dat hij nergens keus in heeft en óf nu gaat sterven óf nu twee nieuwe vrienden maakt. De kans is vijftig procent maar dat is met alles in het leven bedenkt hij.

‘Ik ben geen NSB’er en ik word het ook niet, nu niet, nooit niet. Ik ben van huis weggelopen, mijn ouders hebben de slagerij in Haaksbergen en ik zal er nooit meer een poot binnen zetten. Zij zijn het die ons land nu verraden aan de Duitsers.’

De man neemt het mes van zijn keel. Heel even dacht hij dat zijn laatste uur geslagen had, maar angst had hij niet gevoeld en dat bevreesde hem. Zeker geen tijd voor gehad bedenkt hij.

‘Wij wonen in deze hut, want we zijn hier een soort gedoogde boswachters van dit grote bos. Wat te donker is om Duitse soldaten in los te laten. We zijn vannacht stiekem op strooptocht geweest. Omdat het stropen door die Duitse Führer streng verboden is, want volgens hem gaan de dieren niet snel genoeg dood.’

‘Een haas in een strik is niet meteen dood... die kan uren lijden. Daarom heeft die Adolf daar in het verre Berlijn verboden dat er in zijn land enig dierenleed voorkomt. De Joden mogen niet eens meer Koosjer slachten, te veel dieren leed.’

‘Wie er mee betrapt wordt mag ter plekke worden doodgeschoten en er zijn er al een paar het hoekje om gegaan heb ik gelezen in hun krant, de Telegraaf.’

‘Ik heet Karel, dit is mijn tweeling broer Maarten, en wie ben jij?’

‘Ik heet Peter, en ik heb geen zin mijn achternaam te vermelden. Ik wil niet weten wat jullie van plan zijn, en ik wil ook niet vertellen wat ik van plan ben of wat ook zou kunnen dat we samen een plannetje smeden om de vijand te plagen. Ik wil best met jullie een daad stellen tegen de Duitse bezetter, maar we hebben geen wapens helemaal niets om ze te pesten, en ze schieten altijd met scherp.’

In de begin dagen van de oorlog zijn er weinig echte executies. Alleen zwaar gewonde soldaten worden door een schot in het hoofd uit hun lijden verlost. Verder is er weinig vijandelijkheid te merken en gedraagt de Mof zich redelijk. ‘Geen wapens zeg je, geen spullen om die lamstralen een loer te draaien zeg jij.’

De lelijkste van de twee, Karel, steekt de grote dolk weg in een holster en zegt dan tegen Peter;

‘Ga eens opzij jij.’

Hij trekt de stro matras opzij. Daaronder staat een grote kist die hij van het slot moet halen. Als dat gedaan is liggen er twee automatische Duitse snelvuurwapens, drie pistolen, dozen en houders met munitie en een heel groot aantal handgranaten.

‘Geen wapens zeg je? En dit dan?’

Peter heeft nog nooit zoveel wapens bij elkaar gezien en hij vraagt zich af waar de wapens vandaan komen. Die vraag hoeft hij niet te stellen omdat Karel zegt;

‘Toen er zo gevochten werd in de slag om Holland zal ik maar zeggen, zijn wij samen naar de slagvelden gegaan. Lopend, om er wapens, munitie en andere zaken zoals horloges, geld en papieren te stelen. Het is ons gelukt en we hebben alleen de identiteitsplaatjes laten zitten, verder alles gejat wat waarde heeft.’

‘Natuurlijk was het levensgevaarlijk, maar we hadden al voor de oorlog begon besloten een soort van verzetsgroep op te stellen. Een soort commando dat de gevallen Nederlanders zou wreken.’

Hij drukt Peter een mooie zwarte glanzende Schmeisser in zijn handen, een klein kaliber vuurwapen met een onvoorstelbare vuurkracht. Hij geeft hem er ook drie strippen met kogels bij die hij, indien nodig kan aanspreken.

‘Gewoon in de richting van een onverschillig iemand houden? De trekker overhalen, niet denken, vooral niet denken, en blijven schieten tot hij leeg is dan.’

Hij trekt het magazijn eruit.

‘Ga je gewoon door tot er geen beweging meer te zien is van de tegenstander?’

‘Niet denken, vuren wie het eerst schiet leeft, wie als tweede komt sterft. Zo simpel is het en de goede God waakt over ons. Dus angst hebben we niet en dat maakt ons zo dapper denk ik, we bidden vaak.’

Maarten loopt naar buiten en begint een haas te slachten. Met de twee achterpoten spijkert hij het dier aan een boom. Het dier is vervolgens in enkele minuten geslacht.

‘Lekker laten besterven, dan gaan we die vanavond heerlijk oppeuzelen.’

Hij maakt met zijn vlakke hand een zwaai beweging bij zijn rechteroor. De twee mannen voelen zich kennelijk onoverwinnelijk en gewapend. Met de wapens van de vijand gaan we die ochtend op verkenning in de omgeving van de hut en leggen ze boobytraps aan. Als er iemand ongemerkt bij hen wil komen zal die weleens van de koude kermis terecht thuis komen middels ontploffende granaten.

‘Hollanders komen hier niet, en als ze hier wel komen zijn het landverraders. Daar hebben we geen medelijden mee.

Duitsers die het gebied uit willen kammen die nodigen we van harte uit ons mijnenveld te betreden. Ik ga jou uitleggen hoe het werkt, het is simpel, let op hé.’

Hij legt aan Peter uit hoe hij moet lopen om uit hun zelf aangelegde mijnenveld te ontsnappen. Als je het weet is het allemaal eenvoudig. Als Peter de mannen af en toe goed observeert, begrijpt hij dat dit twee beslist wilden zijn die nergens voor terug deinzen en het hart op de goede plek hebben. Ze maken in heel het bos handgranaten vast met dunne draden onder de grond. Ze maken het zo dat als er

iemand op zo'n draad trapt, hij erachter blijft haken, de veiligheidspin uit het betreffende wapen trekt die dan na vijf seconden ontploft.

'Handgranaten zijn niet altijd dodelijk, maar verder lopen is vaak niet mogelijk omdat het slachtoffer tenminste beide benen kwijt is.'

De wonden zijn verschrikkelijk omdat het gebeurt met kleine stukjes rond vliegend metaal die geen zekere vorm hebben.

Als het werk klaar is zegt Maarten;

'Zullen we het bos laten voor wat het is en wachten in het volgende bos perceel tot we een knal horen. We hebben verderop nog een iets grotere hut waar wij vannacht sliepen terwijl jij jezelf hier ophield.'

'We gaan na het eten weg uit dit bos en we komen hier niet meer terug, of we moeten ontploffingen horen dan kunnen we altijd nog zien wat we gaan doen.'

Ze trekken de haas van de boom en gaan voorzichtig lopend door het ondermijnde bos. Inderdaad over het bospad hebben ze nog een groot bosperceel waar ook goed verborgen, een grotere hut staat.

'Kom erin jongen, we hebben in ieder geval wat aan je gehad. Nu moeten we middels een rookloos vuur die haard klaar maken. Nou en dat kan Maarten hoor, let maar eens op. Hij bakt er ook zonder rook een broodje bij.'

Een uur later zitten ze met zijn drieën te eten, de haas smaakt voortreffelijk na een dag hard werken. Ze nemen alle drie een borrel. De mannen hebben kennelijk van alles op voorraad en die nacht horen ze twee keer een granaat ontploffen. Karel zegt;

'We kunnen er nu niet heen, te gevaarlijk en we zouden zelf in een van onze boobytraps lopen. We kunnen voor de slachtoffer niets maar dan ook helemaal niets doen.'

Bovendien, als ze ons snappen zetten ze ons drieën meteen tegen de muur om te sterven. Daar heb ik geen zin in. Als God mij roept, is het vroeg genoeg.'

Hoofdstuk 2; Liefde op het eerste gezicht

De volgende morgen gaan ze toch voorzichtig kijken in het bos om te zien of er slachtoffers te betreuren zijn.

‘Wat gek dat de moffen niet zijn komen kijken wat er gebeurt is. Het maakt ze kennelijk weinig uit, of ze komen maandag pas kijken want mijn instinct zegt dat het zaterdag is, maar zeker weten doe ik dat niet.’

Heel voorzichtig doorkruisen ze het bos. Op zoek naar slachtoffers van hun geplaatste boobytraps, Eindelijk, na een half uur zoeken hebben ze het eerste slachtoffer gevonden en het tweede ook.

‘Het is een Duitse soldaat met die meid van Cremers, stelletje landverraders die hebben natuurlijk samen een potje willen...’

Verder komt het gesprek niet. In de verte zien ze een Duitse patrouille naderen op grote afstand maar wel maken ze dat ze wegkomen.

Peter bedenkt dat hij niet goed heeft kunnen zien waar de twee aan gestorven zijn want de twee mannen hielden hem min of meer op afstand.

Ze rennen door het bos ver voor de Duitsers uit. Als ze in de andere hut aankomen zegt Karel;

‘Die mof is doodgebloed, alle twee zijn poten waren eraf gerukt door de explosie. En die meid, die dorpshoer, is getroffen door rondvliegende stukken metaal. Waar de tweede explosie was geen idee, ze zijn beiden gestorven door die ene granaat.’

Als de Duitsers de twee doden gevonden hebben lijkt de rust in het bos weer gekeerd. Het wordt weer stil, of toch niet. Na ongeveer tien minuten een felle explosie omdat er weer een boobytrap ontploft. De Duitsers hebben met dit fenomeen geen ervaring... ze zijn zo zonder omkijken het bos in gelopen, de heenweg hadden ze mazzel de terugweg maakt weer slachtoffers. Er klinken nu geweer schoten, het lijkt of de Duitsers in het wilde weg schieten uit pure frustratie.

Karel, Maarten en Peter weten niet of er nu slachtoffers gevallen zijn. Eén ding weten ze wel, hun leven zal nooit meer hetzelfde zijn. Er zal een grote prijs op hun hoofd komen te staan en elke NSB'er zal ze willen aangeven. Nooit zullen ze nog veilig zijn want dit bos behoort bij Karel en Maarten en zij zullen worden aangemerkt als de aanstichters van dit kwaad.

'We moeten hier weg, hier ver vandaan want ik voel dat ze ons gaan zoeken met een grote legermacht. Ik denk Peter, dat onze wegen hier moeten scheiden want we willen jou niet het slachtoffer laten worden van onze wraaklust. Als het donker is pak je je fiets en ga je bij ons vandaan. Je vindt vast een groep die de Duitsers handiger aan gaat pakken dan wij en je mag natuurlijk je wapen houden. We geven je munitie om je te verdedigen.'

Teleurgesteld gaat Peter bij de twee wonderlijke mannen vandaan. Die hem alleen willen beschermen van hun daden tegen de vijand.

Naast het wapen krijgt hij ook nog een revolver mee met bij behorende munitie. Hij schroeft de loop van de schmeisser af. Klapt de armsteun in zodat het een klein handzaam wapen is wat in zijn fietstas past.

Het is stikdonker en buiten is alleen heel af en toe de kreet van een nachtuil te horen. Verder is Peter alleen, heel alleen en zo voelt hij het ook. Tot hij in het valse ochtend licht een hooiberg ziet waar hij naartoe fietst. Op ongeveer een kilometer ziet hij een boerderij die waarschijnlijk bij deze hooiberg hoort. Dat is dan maar zo hij moet slapen. Doodmoe klimt hij in de hooiberg, nadat hij eerst de fiets onder het losliggende hooi verstopt heeft. Als hij in het warme hooi ligt, valt hij van vermoeidheid snel in slaap en slaapt een groot gat in de dag. Op zijn buik liggend in het hooi ziet hij op afstand dat de wegen worden afgezet. Kennelijk een controle en hij besluit zolang als nodig is in de grote warme hooiberg te blijven.

Af en toe hoort hij schieten. Het is de kant waar hij vandaan kwam misschien zijn de wilde broers wel gepakt maar er is niemand om dat aan te vragen. Hij is blij dat hij er niet bij is.

Weer klinken gewerschoten en nu ook het geratel van een machine geweer die kogels door het bos heen sproeit. Als het geratel ongeveer een minuut of tien aanhoudt klinkt er een soort toeter. Plotseling is het stil, nee doodstil. Hij ziet twee mannetjes met de handen omhoog uit het donkere bos lopen. Met achter zich tenminste vier soldaten in grijze uniformen.

‘Verdomme, ze hebben ze te pakken. Dat hebben ze geweten, daarom hebben ze mij weggestuurd. Ik voelde al zoiets, en nu zijn ze het haasje en ik kan niets voor ze doen.’

De tranen lopen over zijn wangen. Het is pure wanhoop wat hij voelt en snikkend van verdriet valt hij in slaap. Peter wordt pas laat op de avond wakker en hij is blij dat hij nog leeft. Dat hij vrij rondloopt, voor zolang het duurt.

Als hij laat in de middag wakker wordt, nadat hij zich in slaap gehuild heeft ziet hij dat er iemand naar de hooiberg onderweg is. Zo te zien een vrouw. Ze heeft een vormeloze overall aan en rode krullen. Ze is van een kilometer afstand te zien en kennelijk hoort ze bij de boerderij, want ze heeft een kruiwagen en een hooivork bij zich. Peter heeft geen of heel weinig ervaring met vrouwen. Omdat hij steeds zijn vader moest helpen in het drukke slagers bedrijf waar hij ooit de opvolger zou worden. Hij wist ook dat hij nog twee hebbelijke broers boven zich had die wel van de NSB waren, hij was de enige die het niet was. Hij probeert het meisje in te schatten en hij vindt dat, als het een normale situatie zou zijn, hij misschien wel moeite zou doen om haar voor zich te winnen, te versieren. Zijn fiets ligt in de hooiberg vlakbij hem. Hij kan de fiets nu niet zo snel meer verstoppen en het zweet breekt hem uit. Wat moet hij nu doen? De vrouw komt dichterbij. Totdat ze onder de hooiberg zachtjes roept; ‘Is daar iemand? Ik ben van de boerderij en je bent niet de eerste die zich bij ons mag verstoppen.’

Heel even later kijkt ze in de goudbruine ogen van Peter met zijn zwarte krullen en zijn bijna Italiaanse uiterlijk. Ze voelt het bloed naar haar wangen stijgen en bloost bij het zien van zo’n leuke kerel.

‘Hoi, ik ben Ria. Ik woon in de boerderij samen met mijn vader die wel de Duitsers helpt anders wordt de boerderij ontmanteld. Hij helpt de duikers waar hij kan. We hebben zelfs al Joden naar Friesland geholpen dus zijn we de verkeerde mensen, maar toch de goede.’

‘Ik heet Peter.’ en het zweet druipt van zijn voorhoofd. Hij heeft nog nooit zoiets moois van zo dichtbij gezien. Peter’s hart gaat sneller kloppen.

‘Ik kom even boven bij je zitten, vindt je dat goed als ik dat doe?’

‘Ja kom maar boven, het is tenslotte jouw hooiberg waar ik in zit.’

Hij pakt haar hand en hij ziet dat er geen ring aan haar vinger zit.

‘Wat leuk je te zien hier. Was het maar geen oorlog dan had ik heel andere plannen met je dat beloof ik je, zegt Ria, die er kennelijk geen doekjes omheen wil binden.

‘Nou dan doen we toch of er geen oorlog is hier. In het grasland is weinig van de oorlog te merken.’

‘Zag je dan niet dat ze even terug die twee mannen meenamen voor verhoor? Ze worden verdacht van een dubbele moord op een soldaat van het Duitse leger en zijn liefje, een meisje hier uit het dorp.’

Peter is voorzichtig, hij gaat er niet op in. Hij kent die rooie amper en hij moet wennen aan de aanwezigheid van zoveel moois. Zelfs in haar overall weet Peter dat daar een heel mooi gevormde melkblanke vrouw in woont.

Hij weet dat de vijand nooit slaapt en daarom is hij voorzichtig. In een hooiberg slapen mag dan niet, daar krijg je niet de kogel voor, maar je onttrekken aan Duitse arbeidsinzet is al diverse keren met de dood bestraft. Ze gaat bij hem zitten in kleermakers zit en vraagt;

‘Waar kom jij vandaan, en hoe ben je hier gekomen?’

‘Ik kom uit Haaksbergen, mijn vader heeft daar een redelijk grote slagerij. Hij is ook een NSB’er. Net als mijn twee broers, maar ik wil niets met die politiek te maken hebben. Ik ben voor de Koningin... mijn ouders en broers willen Hitler op de troon, dus dat wrijft. Daarom ben ik weggegaan.’